

ว่าด้วยโทษที่เชื่อถือคำส่อเสียด

นำเสนอเมื่อ : 29 ธ.ค. 2552

ในอดีตกาล เมื่อ **พระเจ้าพรหมทัต** ครองราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี พระโพธิสัตว์เป็นโอรสของพระเจ้าพาราณสีนั้น เจริญวัยแล้ว เล่าเรียนศิลปปะใหม่เมืองตักกศิลาเสร็จแล้ว เมื่อพระบิดาสวรรคตแล้ว ได้ครองราชสมบัติโดยธรรม

ครั้งนั้น นายโคบาลคนหนึ่งเลี้ยงโคทั้งหลายในตระกูลทั้งหลาย เมื่อจะมาจากป่า ไม่ได้นึกถึงแม่โคตัวหนึ่งซึ่งมีครรภ จึงทิ้งไว้แล้วไปเสีย แม่โคนั้นเกิดความคุ้นเคยกับแม่ราชสีห์ตัวหนึ่ง

แม่โคและแม่ราชสีห์ทั้งสองนั้นเป็นมิตรกันอยู่อย่างมั่นคงเกี่ยวไปด้วยกัน จำเนียรกาลนานมา แม่โคจึงตกถูกโค แม่ราชสีห์ตกถูกราชสีห์ ลูกโคและลูกราชสีห์ทั้งสองนั้น ก็ได้เป็นมิตรกันอย่างเหนียวแน่นด้วยไมตรี ซึ่งมีมาโดยสกุล จึงเกี่ยวไปด้วยกัน

ครั้งนั้น พรานป่าคนหนึ่งเข้าไปเห็นสัตว์ทั้งสองนั้นคุ้นเคยกัน จึงถือเอาสิ่งของที่เกิดขึ้นในป่า แล้วไปเมืองพาราณสีถวายแด่พระราชอา อื่นพระราชอาตรัสถามว่า สหาย ทานเคยเห็นความอัศจรรย์อะไร ในป่าบ้างไหม ?

จึงกราบทูลว่า ข้าแต่สมมติเทพ ข้าพระองค์ไม่ได้เห็นอะไร อย่างอื่น แต่ได้เห็นราชสีห์ตัวหนึ่งกับโคผู้ตัวหนึ่ง สนิทสนมกันและกันเกี่ยวไปด้วยกัน

พระราชอาตรัสว่า เมื่อสัตว์ตัวที่สามเกิดขึ้นแก่สัตว์ทั้งสองเหล่านั้น ภัยจักบังเกิดมี เมื่อใดท่านเห็นสัตว์ตัวที่สามเพิ่มขึ้นแก่สัตว์ทั้งสองนั้น เมื่อนั้นท่านพึงบอกเรา

นายพรานป่านั้นทูลรับว่า ได้พระเจ้าข้า

ก็เมื่อพรานป่าไปเมืองพาราณสีแล้ว มี **สุนัขจิ้งจอก** ตัวหนึ่งเข้าไปป่ารุงราชสีห์และโคผู้ นายพรานป่าไปป่าได้เห็นสุนัขจิ้งจอกนั้น คิดว่า จักกราบทูลความที่สัตว์ตัวที่สามเกิดขึ้นแล้วแก่พระราชอา จึงได้ไปยังพระนครพาราณสี

สุนัขจิ้งจอกคิดว่า เว้นเนื้อราชสีห์และเนื้อโคผู้เสีย ขึ้นชื่อว่าเนื้ออื่นที่เราไม่เคยกิน ไม่มี เราจักยุงทำลายสัตว์ทั้งสองนี้แล้วกินเนื้อสัตว์ทั้งสองนี้

สุนัขจิ้งจอกนั้นจึงยุงสัตว์ทั้งสองนั้นให้ทำลายกันและกันโดยพูดว่า **ผู้นี้พูดอย่างนี้กะท่าน ผู้นี้พูดอย่างนี้กะท่าน ไม่นานนัก ก็ได้ทำให้ถึงแก่ความตายเพราะทำการทะเลาะกัน**

ฝ่ายพรานป่ามาถึงแล้ว กราบทูลแก่พระราชอาว่า ข้าแต่สมมติเทพ สัตว์ตัวที่สามเกิดขึ้นแล้วแก่ราชสีห์และโคผู้เหล่านั้น พระราชอาตรัสถามว่า สัตว์ตัวที่สามนั้น คืออะไร ? พรานป่ากราบทูลว่า สุนัขจิ้งจอกพระเจ้าข้า

พระราชอาตรัสว่า สุนัขจิ้งจอกจักยุงทำลายสัตว์ทั้งสองนั้นให้ตาย พวกเราจักไปทันในเวลาสัตว์ทั้งสองนั้นจะตาย จึงเสด็จขึ้นทรงราชรถเสด็จไปตามทางที่พรานป่าชี้แสดงให้ เสด็จไปทันในเมื่อสัตว์ทั้งสองนั้นทำการทะเลาะกันและกันแล้ว ถึงแก่สิ้นชีวิตไป

สุนัขจิ้งจอกมีใจยินดีกินเนื้อราชสีห์ครั้งหนึ่ง กินเนื้อโคผู้ครั้งหนึ่ง พระราชาทรงเห็นสัตว์ทั้งสองนั้นถึงความสิ้นชีวิตไปแล้ว ทรงประทับบยับนรณนั้นแล เมื่อจะตรัสเจรจากับนายสารถิ จึงตรัสคาถาเหล่านี้ว่า :-

ดูก่อนนายสารถิ สัตว์ทั้งสองนี้ไม่ได้มีความเสมอกันเพราะสตรีทั้งหลาย ไม่ได้มีความเสมอกันเพราะอาหาร คือต่างก็มีสัตว์ตัวเมียและอาหารคนละชนิดไม่เหมือนกัน ภายหลัง เมื่อสุนัขจิ้งจอกยุงทำลายความสนิทสนมจนถึงให้ตาย ทานจงเห็นเหตุนี้ซึ่งฉันทัดใจถูกต้องแล้ว

พวกสุนัขจิ้งจอกพากันกัดกินโคผู้และราชสีห์ **เพราะคำส่อเสียดใด คำส่อเสียดนั้น ย่อมเป็นไปถึงตัดมิตรภาพ เพราะเนื้อคือสุนัขจิ้งจอกเป็นเหตุ ดุจดาบคม ฉะนั้น**

ดูก่อนนายสารถิ ทุณฺเฐนการนอนตายของสัตว์ทั้งสองนี้ **ผู้ใดเชื่อถ้อยคำของคนส่อเสียด ผู้มุงทำลายความสนิทสนม ผู้นั้นจะต้องนอนตายอย่างนี้**

ดูก่อนนายสารถิ นรชนเหล่าใดไม่เชื่อถ้อยคำของคนส่อเสียดผู้มุงทำลายความสนิทสนม นรชนเหล่านั้นย่อมได้ประสบสุข เหมือนคนไปสวรรค์ ฉะนั้น

